

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 7/01-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu predbežne prerokoval podnet J. J., bytom D., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 14, čl. 15 ods. 1, čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami súdov prvého a druhého stupňa vo veci Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 10 C 191/93 a sp. zn. 8 C 44/95 a takto

r o z h o d o l :

Podnet J. J. na začatie konania o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo dňa 23. novembra 2000 doručené podanie J. J., bytom D. (ďalej len „navrhovateľ“), označené ako „Návrh na konanie Ústavného súdu o veci porušenia základných ľudských práv a práva na súdnu ochranu fyzickej osoby“, ktorým podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) žiadal o vyslovenie porušenia jeho základných práv obsiahnutých v čl. 14, čl. 15 ods. 1, čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozhodnutiami súdov prvého a druhého stupňa vo veci Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 10 C 191/93 a sp. zn. 8 C 44/95.

Z podnetu vyplýva, že navrhovateľ podal dňa 19. augusta 1993 na Okresnom súde v Lučenci žalobu o určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru, ktorú mu súd v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 191/93 zamietol. V odvolacom konaní Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní Okresný súd v Lučenci rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 2. februára 1995 rozhodol, že okamžité zrušenie pracovného pomeru bolo neplatné. Následne navrhovateľ podal dňa 20. februára 1995 na Okresnom súde v Lučenci žalobu o náhradu mzdy, ktorú mu súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 44/95 priznal, a to od doby neplatného zrušenia pracovného pomeru. Proti tomuto rozsudku podal zamestnávateľ navrhovateľa v zákonnej lehote odvolanie, ktorému Krajský súd v Banskej Bystrici vyhovel, rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní Okresný súd v Lučenci priznal navrhovateľovi výšku náhrady mzdy len odo dňa 8. decembra 1994, kedy navrhovateľ písomne požiadal zamestnávateľa, aby mohol nastúpiť do zamestnania. V konaní o odvolaní navrhovateľa proti tomuto rozhodnutiu Krajský súd v Banskej Bystrici napadnuté rozhodnutie potvrdil. Z obsahu spisu, ktorý si ústavný súd k veci vyžiadal vyplýva, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 21. augusta 1997.

Navrhovateľ uviedol, že porušenie jeho základných práv nastalo tým, že „už v konaní o určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru bolo súdu známe, že podľa zákona v dôsledku okamžitého zrušenia pracovného pomeru mi nevznikol nárok na poberanie finančnej podpory nezamestnaného, súd v tejto veci nekonal bez zbytočných prietahov, ale práve naopak, svedčí o tom aj to, že o neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru rozhodol 11.10.1994 a rozsudok nadobudol právoplatnosť 2.2.1995.“ Navrhovateľ ďalej usudzoval porušenie svojich základných práv z toho, že súd dal za pravdu odporcovi, keď konanie navrhovateľa po okamžitom zrušení pracovného pomeru neposúdil ako konanie, ktorým by navrhovateľ trval na ďalšom zamestnávaní v organizácii, a teda rozhodol, že navrhovateľ nesplnil podmienku pre uplatnenie náhrady mzdy v rozhodnom období. Podľa názoru navrhovateľa Zákoník práce neprikazuje, akým

spôsobom musí zamestnanec oznámiť organizácii, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnávala, a preto sa domnieva, že podanie súdnej žaloby bolo postačujúce pre účely takéhoto oznámenia. Navrhovateľ tiež uvádza, že v konaní o určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru žiadal Krajský súd v Banskej Bystrici jednak o to, aby zrušil rozsudok Okresného súdu v Lučenci a jednak o to, aby mu uložil povinnosť určiť náhradu mzdy. Navrhovateľ tvrdí, že „je pravda, že som sa sám, ako je uvedené v súdnom spise, dostavil na vykonanie formálne-písomné ukončenie pracovného pomeru, ale bol som donútený tým, že som inú možnosť nemal, čo som súdu aj dostatočne vysvetlil. ... Keď súd uznal tento skutok ako dôkaz, že som netrval na tom, aby ma organizácia naďalej zamestnávala, to znamená, že porušil moje právo na život, pretože bez lekárskej pomoci bol môj život ohrozený.““ Navrhovateľ takisto namietol, že súd dal za pravdu odporcovi aj vo veci hrubého porušenia pracovnej disciplíny, ktorej sa navrhovateľ mal dopustiť účasťou na nezákonnom štrajku, pričom, ako uvádza navrhovateľ, o tom, či tento štrajk bol nezákonný, mal rozhodnúť súd, čo sa nestalo.

Ústavný súd môže konanie podľa čl. 130 ods. 3 ústavy začať len vtedy, ak podnet na začatie konania spĺňa náležitosti uvedené v § 20 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Keďže k navrhovateľovmu podnetu nebolo pripojené splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd listom z 29. januára 2001 upozornil navrhovateľa na nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a vyzval ho, aby v lehote 15 dní od doručenia výzvy pripojil k podnetu v zmysle § 20 zákona o ústavnom súde splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd s cieľom objasniť splnenie zákonných podmienok prijatia podnetu na začatie konania a jeho vyhliadok na úspech s ohľadom na judikatúru ústavného súdu upozornil navrhovateľa aj na ďalšie možné vady jeho podnetu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a

poučil ho o prípadných následkoch nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí a neodstránenia väd podnetu v určenej lehote.

Navrhovateľ tieto vady podnetu neodstránil. V odpovedi na výzvu, ktorá bola ústavnému súdu doručená 12. februára 2001 uviedol, že požiadavku predloženia splnomocnenia pre právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nemôže splniť, nakoľko na zaplatenie služieb právneho zástupcu nemá finančné prostriedky. K ďalším vadám svojho podnetu, na ktoré bol výzvou ústavného súdu upozornený, navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ak ústavný súd navrhovateľa na takéto vady návrhu upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Nakoľko bol navrhovateľ podrobne poučený o vadách svojho podnetu a tieto neodstránil ani v lehote, ktorú mu ústavný súd určil, rozhodol ústavný súd podľa citovaného ustanovenia tak, ako je uvedené vo výroku tohoto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. februára 2001